

Na co se veverky těšily

Na červené pasece žila červená veverka Barborka. Jednou odpoledne se vyhřívala pod jedlí a dostala na něco chuť.

„Jahod a malin jsem už přejedená,“ řekla si. „Ty mám den co den, ale oříškový dort – ten bych si dala! To bych si paněčku pochutnala! No co, skočím si do cukrárny, nebudu se s ním přece mořit doma.“

A hop a skok, z větve na větev, ze stromu na strom. Pospíchala do města. Těšila se na oříšky zamíchané do těsta.

A jak tak uhání a pospíchá, křičí na ni z modré borůvkové paseky modrá veverka Rozárka: „Kampak, Barborko? Kam se ženeš?“

„Do města,“ odpověděla červená veverka. „Chci si dát k svatčině oříškový dort, ale přece kvůli tomu nebudu špinit nádobí a roztápět pec...“

„To by byla chytrá věc,“ hihňala se Rozárka. „To by se ti smál i jezevec. I zajíc. I liška. Ale když jsi mně už tu dobrotu při-

pomněla – taky bych si kousek dala. Ten tvůj nápad přišel vhod.“

„Tak mě, Rózi, doprovod,“ lákala ji Barborka. Nerozmýšlej se a pojd', ve dvou nám bude víc chutnat. Sedneme si do koutku, u bílého stolečku sníme si tu pochoutku z růžového talířku...“

A hop a skok, z větve na větev, ze stromu na strom. Skáčou a hopsají. Pro veverky je to sport. Těšily se na cukrárnu. Na voňavý dort.

Pospíchají, letí, běží – jako mraky kolem věží. Jako vítr po nábřeží. A najednou jsou na strakaté pasece.

Kdo to na ně tamhle mává z vysokého javoru? Kdo to leze chvilku dolů a chvilku zas nahoru?

Veverka Terka! Je trošku červená jako jahody a maliny. Trošku modrá jako borůvky a ostružiny. Je celá strakatá.

„Kampak, holky! Kam ten spěch?“ křikla na ně. Houkala se na větvičce. Na té tenčí straně.

„Chceme si chvilku posedět v cukrárně. Dostaly jsme chuť na oříškový dort,“ odpověděla jí Rozárka. „Pojd' s námi, ať

se taky podíváš do města. Kdypak jsi naposled vytáhla paty z lesa?“

„Už ani nevím,“ řekla Terka. „Ale dort bych si taky dala. Jen aby byl dobrý,“ zapochybovala. „A mohla by k němu být i horká čokoláda. Věřte, holky, půjdu ráda.“

A pak už hop a skok, pospíchají, běží, letí – jako báby na koštěti. Barborka, Rozárka a Terka. Z větve na větev, ze stromu na strom. Běžely i v trávě, v mechu. Přes kupičky klestí.

A byly ve městě. A měly štěstí! Cukrárna tam stála zrovna na náměstí. Už z dálky voněla jako velikánský včelí úl otevřený dokořán. Víc než teplá jarní stráž. Voněla víc než červená, modrá a strakatá paseka dohromady.

„Sláva! Sláva! Už jsme tady!“ volaly veverky vesele.

Vešly dovnitř, pozdravily a zvědavě se rozhlédly. Všude kolem nich byly čokolády na skleněných mísách, hromady tatranečků a žvýkaček. Smály se na ně barevné haldy, hory a kopce bonbonů – růžových, zelených, modrých, červených a žlutých. Placaté, baňaté, kulaté i hranaté. Kolečka, čtverečky, hvězdičky i válečky. Ve vzduchu se jako motýl vznášela vůně čaje a kávy, točila se a tančila kolem nosů nedočkavých návštěvnic.

Na lesklých mísách byly vyrovnané dorty, věnečky, šátečky a indiáni...

„Jaké máte prosím přání?“ zeptala se prodavačka. Šaty měla černé, zástěrku a čepeček jako padlý sníh.

„Oříškový dort bychom chtěly. A celý,“ řekla Barborka. „Největší, co tady máte. Nejlepší, co prodáváte.“

„Věřím, že si pochutnáte,“ usmála se prodavačka. A než veverka stačila dvakrát třikrát mlsně polknout, už jim na růžovém podnose nesla veliký naporáděný dort.

Potom řekla:

„Dobrou chuť...“

Veverky poděkovaly a posadily se na bílé židličky k bílému stolečku. Už se nemohly dočkat. Už tu dobrotu cítily na jazyku.

První ochutnala Barborka. Polkla jednou, polkla podruhé, chvílku byla zticha, a pak vykřikla:

„To se mně snad jenom zdá! Oříšky bych v tomhle těstě mohla hledat lupou! Oříšky, co sladce křupou – kam je dali? To si na nich jistě sami pochutnali...“

Po ní si nabrala na lžičku Rozárka. „A kde jsou oříšky? Kdepak jsou? Ať ten tác hned odnesou! Tohle že je oříškový dort? Kdo ho dělal, ať se stydí, jenom hanbu za něj sklídí. Už nás tu víc neuvidí...“

Ale to už si kousek uždibla i Terka: „Copak jsem to neříkala? Tohle přece není k jídlu, přirovnala bych to k mýdlu, jen že tolik nepění. Takhle se nám v tomhle městě za návštěvu odmění...“

Bouchla zlostně do bílého stolečku, až se zakymácel jako kytky v dubnové bouřce.

Lidé se po nich ohlíželi. Celý krám pokukoval k veverkám. A najednou, kde se vzal, tu se vzal, s úklonou už u nich stál sám pan vedoucí.

„Chováme si zákazníky jako bonbon v pozlátce – není ně-

co, milé dámy, s tímhle dortem v pořádku?“ vyptával se. „Nechutná vám snad? To bych radši dostal ránu do bolavých zad...“ Nervózně si hladil holou hlavu. Stejně holou jak slepičí vejce v trávě za stodolou.

„Tohle přece není oříškový dort!“ křičely veverky jedna přes druhou. „Ten oříšky ani neviděl!“

Vedoucí se nestyděl. Vedoucí se nedal. Ve slovníku obchodníka vhodná slova hledal:

„Vyroben byl přesně podle nejslavnější receptury...“

„To můžeme v lese chroupat kůry a nemusíme se plahočit do cukrárny,“ nenechala ho domluvit Barborka. „Jak děláte vaše dorty, to bohužel nevíme, ale co tu prodáváte, my veverky, nejíme.“

Rozzlobeně bouchly dveřmi a byly pryč. Obláček vůně za nimi vyletěl z cukrárny jako polekaný motýl.

„Ještě že nechtěly knihu přání a stížností,“ oddechla si prodavačka. Tvářila se kysele, jako když si zajíc kousne do shnilého jetele. „Třeba ani neumějí psát.“

„To jsem rád,“ řekl pobledlý vedoucí. Rozbalil medový bonbon a dal ho do pusy, aby si tu nepříjemnou chvíli trochu osladil. „Čert nám byl tyhle mlsné návštěvnice dlužen. Takové neštěstí...“

Veverky už daly sbohem náměstí, přeběhly pole a louku, a byly v lese. Byly doma.

„Jak to dneska, holky, vidím, lidem z města nezávidím,“ řekla Barborka. „Cukrárnu mají sice pěknou, ale co tam prodávají – škoda mluvit. Zítra roztopím pec a upeču oříškový dort podle našeho receptu. Přijďte si pochutnat. Dám do něj plný pytlík oříšků.“

Olízla se spokojeně. Pohladila po bříšku.

„Já přinesu druhý pytlík,“ hlásila Rozárka. „A přijdu hned ráno.“

„Dojednáno – každá jeden. Dort si taky namažeme pěkně tlustě medem. Nebo aspoň marmeládou,“ nezůstala pozařdu Terka.

A veverky hop a skok jako žába přes potok, z větve na větev, ze stromu na strom. Přes roští. Přes chvojí. Přes proutí. Smály se vesele jak děti na pouti. Jako slunce nad zelenou strání.

Těšily se na zítřejší hodování.

